

Jaroslava Zemanová - scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovaly: Kristýna Vaňková, Nela Herynková, Eliška Horažďovská, Eliška Chládková a Eliška Holubová z Gymnázia Soběslav

Vstup č. 1:

Jsme v období druhé světové války a Jaroslava Zemanová žije s rodinou v krásné malé vesničce na jihu Čech-Dírné. Rodiče vlastní spoustu hektarů polí a zemědělství je celý jejich život.

Pamětnice (4:48-5:15)

„V padesátých letech nastala kolektivizace, kdy byli pod tlakem rodiče a vůbec všichni, co měli zemědělskou půdu, aby podepsali souhlas s Jednotným zemědělským družstvem, to znamená, aby se vzdali svých pozemků a samozřejmě dobytka. My měli i koně.“

Vstup č. 2:

V té době Jaroslava Zemanová nastupuje do čtyřleté Hospodářské školy v Táboře. Díky tomu pořádně nevnímá kolektivizaci a nátlak na rodiče. Až po maturitě se dozvěděla, jak komunisté rodičům vyhrožovali, že pokud nepodepíší souhlas se vstupem do JZD, jejich dcera neodmaturuje. Rodiče se nakonec veškerého majetku vzdali.

Po škole nastoupila Jaroslava Zemanová do Jitony a n.p. Silnice. Kvůli rozdílným názorům na stávající režim raději odešla na soběslavské gymnázium.

Rodina a práce ji zaměstnaly natolik, že nemá moc osobních vzpomínek na rok 1968. Prozradila nám však zážitek svého prvorozeného syna. Při procházce městem spolu s tatínkem se dozvěděli o příjezdu ruských tanků.

Pamětnice (26:12-26:28)

„Chtěl fotit, si to zdokumentovat tenhle ten průjezd těch vozidel, ale byli brutálně napadeni. Chtěli mu foťák odebrat a já nevím, co všechno.“

Vstup č. 3:

Zachránil je místní cukrář, jenž je zatáhl do svého krámků za mostem.

Pamětnice (27:10-31)

„No a syn říká: 'Já si pamatuju', jako byl překvapen, ale neměl dobrý pocit z toho mostu, že se ten most otřásl pod těmi tanky. Jelože měl dojem, že se ten most prolomí a spadne.“

Vstup č. 4:

Švagrová Jaroslavy Zemanové spolu s manželem po roce 1968 emigrovala do Rakouska. V malém městě u Vídně působila jako učitelka. V listopadu 1989 byl vypraven vlak do Vídně, díky němuž se se švagrovou opět setkali. Znovushledání manžela Jaroslavy Zemanové se svou sestrou po tolika letech však bylo rozpačité.

Pamětnice (1:02:40-58)

„A teď on si před ní stoupl a říká jí: ‘Ahoj Pavlo, ahoj Atíku. ‘A ta sestra po 19 letech, kdy ho neviděl, mu říká: ‘A kdo jste?’ No představte si, sestra bratrovi řekne ‘a kdo jste?’“

Vstup č. 5:

A jakou radu nám Jaroslava Zemanová dala do života?

Pamětnice (1:05:47-1:05:57)

„Vážít si všeho, co zde máme a přijímat to ne jako samozřejmost, ale jako dar.“

Pamětnice (1:09:23-30)

„Za každý den, co nám je dopřáno, pokorně poděkovat.“